

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΦΛΟΡΕΣΤΑΝ

I

“Όπου ο άναγνώστης γνωρίζει ένα περίεργον όποκείμενον

Μετά δέκα ήμέρες άναπαύσεως ό ύποκόμης Φλορεστάν ντι Μορλάκ άρχισε πάλι νά βλέπει και νά σκέφτεται.

Είταν ή ώρα έφτά τό βράδι. Μέσ' στό φώς του δειλινού θά μπορούσε κανείς νά δη πόσο είχε αλλάξει ή ψη ής αιδούσης του έγκαταλειμένου σπιτιού από την ήμέρα που ή Μαγδαληνή κ' ή 'Ιωάννα είχαν φέρει τόν Φλορεστάν εκεί μέσα.

Όύτε σκόνη, ούτε άράχνες ύπ'ήρχαν πιά εκεί. “Ένας παχύς τάπης έσκέπαζε τις σανίδες του πατώματος και τά σκεπάσματα του κρεββατιού είχαν της ώρας.

Γι' αυτό κι' ό Φλορεστάν δέν δυσαρεστήθηκε διόλου όταν αντίκρισε τό περιβάλλον του. Δυό πράγματα μονάχα τόν άνησυχούσαν' δηλαδή, τό που βρισκότανε και πώς σάνιδωμά του έφτανε ως τό ταβάνι. Στόν άριστερό τοίχο είχαν άνοιχτό ένα παράθυρο από τό όποιο έμπαινε ό ήλιος του δειλινού. Και στό δεξιό τοίχο είχαν έν' άλλο παράθυρο από τό όποιο έρχόταν ό θόρυβος.

“Ένας άγνωστος, του όποίου ό Φλορεστάν δέν έβλεπε παρά τά νώτα, κατανιόταν νά φράξει για πάντα τό παράθυρο αυτό, καρφώνοντας με μεγάλα καρφιά τά παντζουρία.

Τόσο τό έργο αυτό, όσο κ' εκείνος που τό έκτελούσε, έβγαλε σε περιέργεια τό Φλορεστάν, ώστε προσπάθησε ν' άνασκηωθή. ‘Αλλά ένας τρομερός πόνος παράλυσε τό μέλι του κι' ό ύποκόμης έβγαλε μιά δυνατή κραυγή.

Τότε έκείνος που προσπαθούσε νά φράξει τό παράθυρο έστρεψε πίσω του κι' άφήνοντας γρήγορα τή δουλειά του έτρεξε πρὸς τόν τραυματία.

‘Αλληλοκοιτάχτηκαν κι' οί δυό χωρίς νά πουν λέξη.

“Ο άγνωστος είχαν ένας μικρόσωμος γέρος, φαλακρός, φρεσκοξυρισμένος με έκφραση πονηρή και πανούργα.

Τέλος ό Φλορεστάν, διακόπτοντας τή σιωπή, ρώτησε:

— Που είμαι και ποιός είσθε σεις, κύριε;

“Ο άγνωστος έτρεψε δυνατά τά χέρια του και άπάντησε:

— Χα! Χα! δέ μου φαίνεται διόλου περίεργη ή έρώτησή σας.

— Καλά! Καλά! ψιθύρισε ό ύποκόμης, μήπως είμουν τρολλός;

— Τρελλός; όχι, ευπατριδή μου, δέν εινε ή κατάλληλη λέξη, αλλά τήν περασμένη νύχτα είχαμε νέα ύποτροπή του πυρετού σας.

— Δέν εινε δυνατό...

— Είνε, καθώς έχω τήν τιμήν νά σας τό βεβαιώσω εγώ.

— Και από πότε λοιπόν είμαι στό κρεβάτι;

— Πάνε δέκα ήμέρες τώρα.

— Και ποιά εινε ή άρρώστεια μου;

— Μιά σπαθιά που σας τρύπησε πέρα για πέρα τό στήθος.

“Ο Φλορεστάν έψαξε άμέσως τό σώμα του και είδε ότι είχαν φασιχωμένους σά μούμα αινυπτακή. Τότε σιγά-σιγά άρχισε νά θυμάται τά γεγονότα που συνέβησαν πρὸ του τραυματισμού του, τήν άναχώρησή του από τή Γαλλία, τήν άφιξή του στην Τουρραίνη και τό παχιγίδι του με τόν δόν Ραφαήλ, με από κεί και πέρα δέν θυμότανε τίποτε.

“Ένθ' δέ ό Φλορεστάν είχε παραδοθεί στις άναμνήσεις του, ό γέρος έσκυψε από πάνω του κι' άρχισε νά τόν εξετάζει:

— “Ας δούμε τό σφυγμό... Καλός. Δείχτε μου τή γλώσσα σας... Λαμπρά. Θά σας σώσουμε, άκριβέ μου κύριε, θά σας θεραπεύσουμε...

— “Όστόσο, ψιθύρισε ό ύποκόμης, μου φαίνεται ότι μου έρχεται λιποθυμία.

— Πολύ καλά, τό πιστεύω, άπάντησε ό άγνωστος και πήρε από τό τραπέζι ένα μπουκαλάκι με κάποιο φάρμακο και έβγαλε μερικές σταγόνες από αυτό στό στόμα του Φλορεστάν.

“Αμέσως ό ύποκόμης συνήλθε κάπως και μιά έλαφριά κοκκινάδα ζωγραφίστηκε στα μάγουλά του.

— Τώρα μη κινείσθε πιά, μη μιλάτε και σας έγγωμαί μου. τί σέ δέκα μέρες θά μπορούετε νά περπατάτε, ευπατριδα όν.

— Μά, άκριβέ μου δόκτωρ, έπέμεινε ό Φλορεστάν, επειδή είστε γιατρός, δέν είν' έτσι;

“Ο άγνωστος έφερε τό δάχτυλο στα χείλη του κι' άπάντησε:

— Τσιμουδιά! μην πείτε λέξη και θά ικανοποιήσω εγώ τήν περιέργειά σας χωρίς νά με ρωτάτε.

Επήρε μιά καρέκλα, τήν έφερε κοντά στό κρεβάτι κι' άρχισε νά μιλάει:

— “Όχι, δέν είμαι γιατρός. Είμαι ένας άπλός πολίτης τής Τουρραίνης και λέγομαι Βρινδιός. Τό σπίτι αυτό στό όποιο βρισκαίστε εινε δικό μου. Γυρίζοντας λοιπόν στό σπίτι μου πρὸ δέκα ήμερών κατά τις τέσσερες τό άπόγευμα σκούνησα σ' έναν όγχο που βρισκόταν μπρός στό κατώφλι τής πόρτας μου και αυτός ό όγκος, άκριβέ μου κύριε, είσασε είσε. Βλέποντας ότι δέν είσασε νεκρός μολονότι είχατε ένα διαμπερές τραύμα στό στήθος και τό αίμα σας έτρεχε ποτάμι, σας φορτώθηκα στους ώμους μου και σας μετέφερα στό δωμάτιό μου, στό κρεβάτιό μου. ‘Από κεινή τήν ήμέρα άγρυπνώ στό πλευρό σας σά νά είσασε δικό μου παιδί.

— Τι καλοσύνη! ψιθύρισε ό ύποκόμης, δέν ξερω πώς...

— Τσιμουδιά! διάκοψε ό Βρινδιός.

Και έξακολούθησε:

— Πρέπει νά σας πω ότι μολονότι δέν έσπούδασα ποτέ χειρουργική είδα όμως στόν πόλεμο, επειδή κ' εγώ είμουν κάποτε πολεμιστής, τόσα ποδάρια νά κόβονται, τόσα χέρια νά ξεσκίζονται, ώστε άπόκτησα κάποια πείρα. ‘Εκτός απ' αυτά, έχω κ' ένα φάρμακο του ‘Αραβιά του όποιο εινε μοναδικό για τις πληγές και γι' αυτό δέν προκάλεσα κανέναν γιατρο. Καταλαβαίνετε;

— Κύριε, τόν διάκοψε ό Φλορεστάν, θά ήθελα νά σας άνταμείψω πλουσίως, όπως τό αξίζετε...

“Ο γέρος χαίρετσε με μετριοφροσύνη.

— Δυστυχώς, εξακολούθησε ό ύποκόμης δείχνοντας τά ρούχα του που βρισκότουσαν σε μάν έδρα, δυστυχώς δέν έχω τίποτε άλλο έκτός από αυτά έδώ τά φορέματα.

“Ο Βρινδιός τό ήξερε καλά αυτό, δέκα μέρες τώρα είχε ψάξει έκατό φορές τις τσέπες του.

“Ό τόσο φώναξε με συγχίνηση:

— Θεέ μου, δέν μ' άντάμειψε ή συνειδήσή μου!..

“Η άφιλοκέρδεια αυτή έκανε τόν ύποκόμη νά διακρούση.

— Κύριε Βρινδιέ! Ξανάλε με φωνή συγχίνηση-μηνί.

— Προστάξτε, άκριβέ μου κύριε...

— Τό χέρι σας, παρακαλώ.

— Σφιχτε το, καλέ μου νέε, και κοιμηθήτε.

“Ο Φλορεστάν δέν περιέμενε δεύτερο λόγο. ‘Ο κόπος φαίνεταιόν είχε εξαντλήσει κι' άποκοιμήθηκε.

“Ας έπωφεληθούμε του ύπνου του για νά πούμε στους άναγνώστες μας ποιός είχαν Βρινδιός ό και πώς βρισκότανε εκεί νοσηλεύοντας τόν ύποκόμητα.

“Όταν πρὸ δέκα ήμερών ή Μαγδαληνή είχε στείλει τήν 'Ιωάννα για νά βρη γιατρό, ή νεαρά μωλωνού βγήκε έξω τρέχοντας, αλλά μόλις βρέθηκε στό δρόμο τά έχασε.

“Από τόν καιρό που έγιναν οι νερόμυλοι, κανείς ποτέ δέν είχε άσθενήσει στό νερόμυλο του Λοβέρτ, ούτως ώστε ή 'Ιωάννα δέν εξερε τή διεύθυνση κανενός γιατρού.

Καθώς έτρεχε, με άμχανία, μη ξερόντας τί νά κάνει, συνεκρούσθη μ' έναν άνθρωπο, ό όποιος έρχόταν από αντίθετη διεύθυνση.

“Η σύγκρουση είχαν τόσο δυνατή, ώστε λίγο έλειψε νά πέσουν κι' οί δυό.

“Όταν ό άνθρωπος με τόν όποιο συνεκρούσθη ή 'Ιωάννα, άνάλαβε τήν ισορροπία του, είπε σ' ένα τόνο μυστηριώδη:

— Πώς; Σεις έδώ, κυρία Λοβέρτ;

“Η 'Ιωάννα σήκωσε τά μάτια της κ' έκοκκίνισε.

“Ο άνθρωπος αυτός είχαν ό ψευτοπαρὸς του νερόμυλου και ό ψευτοζητιάνος του «Μπρούντζινου Τέντζερη».

— Σεις έδώ; είπε και πάλι, άλλα τήν ώρα αυτή «ό ήλιος θά λάμπη» με όλη του τή λαμπρότητα, νομίζω.

“Η 'Ιωάννα κοκκίνισε περισσότερο.

— Νομίζετε ότι πρόκειται γι' αυτόν; είπε γρήγορα. Πρόκειται για τή ζωή ενός ανθρώπου.

“Ο γέρος ένδιαφερόμενος άξφανα ρώτησε:

— Μήπως ό άκριβός μας δόν Ραφαήλ άρπαξε καμιά πληγή ή μήπως ό σύζυγός σας;...

— Σιωπήστε! τόν διάκοψε ή 'Ιωάννα έξω φρενών από τή ντροπή της.

“Εξάφνα μιά έμπνευση τής ήθε και του είπε:

— Κύριε Βρινδιέ, εινε αλήθεια αυτό που άκουσα νά λένε, ότι κατέχετε ένα αλάνθαστο φάρμακο για τά τραύματα των μονομαχιών.

— Κυρία μου, άπάντησε με σοβαρότητα ό Βρινδιός, Ξερω όλα τά μυστήρια εγώ.

“Ο Βρινδιός είχαν παιδί τής Τουρραίνης. ‘Από μικρός είχε άφήσει τήν πατρίδα του για νά γυρίσει τόν κόσμο. Και, καθώς έλεγαν, είχε ζήσει ζωή παράδοξη, περιπετειώδη, γεμάτη μυστήρια.

('Ακολουθεί)

